

Urunk mennybemenetele

Lk 24,46–53

„Ti tanúi vagytok ezeknek”

Miről is tanúskodnak az apostolok? Misztikus élményről? Esetleg látomásról? Mit láttak, Jézus testét vagy szellemét? Ezekre a kérdésekre válaszol ez az elbeszélés.

Mi, nyugat-európaiak hajlamosak vagyunk úgy olvasni ezt a történetet, mint álmot, képzeltet. Olyan családított embereket, akik mindenképpen életre akarták kelteni azt, akit nagyon szerettek, de akit a hatóságok elítéltek és keresztre feszítettek. Ezért Jézus feltámadásának és mennybemenetelének elbeszélésével kapcsolatban felmerül bennünk a kétely, vajon valóságos élmények írott változataival állunk szembe, vagy csak képzelgésekkel. Csakhogy ezek a „képzeltések” két évezreden keresztül állták a sarat. Egy vallást hoztak létre, amely most is működik. Nehéz elképzelni, hogy ezeknek a leírásoknak ne lenne valóságalapjuk, csak kérdés, hogy milyen természetű ez a valóság?

Kétségtelenül a misztikus, lelki élmények közé kell sorolnunk ezeket a tapasztalatokat, anélkül hogy azt mondanánk, Jézust csak szellemében tapasztalták meg. A leírások ugyanis konkrét példával bizonyítják Jézus testi valóságát. A Mester együtt eszik velük, megérintható és megfogható, tehát valóságos teste van. Ugyanakkor ez a test kiemelkedik a hétköznapi életből, bárhol megjelenik, hasonlít a feltámadási jelenetekben leírt testhez. Érdekes módon a legegyszerűbb embereknek van először jelenés-élményük, és ez a tapasztalat eléri az apostolok körét is. Mindenütt félelmet vált ki ez a tapasztalat, ezért a jelenésben megtapasztalt Jézus első feladata a bizalom légkörének a visszaállítása. Csak János evangéliumának tudósításából tűnik el a félelem leírása, és váltja fel az apostolok félelmét az öröm.

Amiről Jézus beszélt, amit tanított, azt most bemutatta saját feltámadásán keresztül. Jézus örömhírének megértése feltételezi azt a gondolkodást, hogy az ember higgyen a halál utáni életben. Jézus tudta, olyan korban élt és tanított, amelyben erről az embereknek nagyon eltérő ismereteik voltak. Az ókori ember mitológikus világnézetében valamilyen formában szerepelt a halál utáni

élet és a túlvilág, de a személyes sorsáról igen keveset tudott a vallásos ember.

Jézus nem annyira ezeket az információkat szaporítja, hanem a halál utáni életnek a valóságát, életszerűségét akarja hangsúlyozni. A mai ember radikálisan elkülöníti a földit és az égit. Az égről nem az ókori mitológiák sémája szerint gondolkodik. A halál utáni élet-ről úgy gondolja, értelmetlen beszélni. Mégis sok esetben feladja a megszokott természettudományos logikát, és fantazálni kezd erről az életről is. Ma is sok ellenőrizhetetlen modern mítosz terjed az emberek között. A szellemidézés, a varázslás, a mágia, új reneszánszát éli az emberi kíváncsiság miatt.

Lukács mai evangéliumi szakaszában megbízhatóbb történetről van szó, és hihetőbből is, hiszen akik Jézus mennybemenetelének élményét átélték, más emberek lettek. Isten vándorló Egyházának tagjaivá váltak, akik most is várják a találkozást a Mesterrel. Ez a várakozás azonban nem passzív képzelgés, hanem olyan, amelynek konkrét következménye van a földi életükre. A keresztény hívők ugyanis itt a földön is kísérleteznek az Isten országa meggyökerez-tetésével, és már a földön is úgy élnek, hogy az eljövendő és ítélő Krisztus elé tisztán tudjanak állni.

A Jézustól búcsúzó apostolok imája

Jézusunk!

Áldott légy azért, hogy velünk voltál!

Áldott légy azért, hogy tanítottál minket!

Áldott légy azért, hogy szenvedtél értünk!

Áldott légy azért, hogy legyőzted a halált!

Áldott légy azért, hogy megáldasz minket!

Áldott légy azért, hogy örömet adsz nekünk!

Áldunk és hirdetünk, mindenkinek, szüntelen, örökké!

Amen.